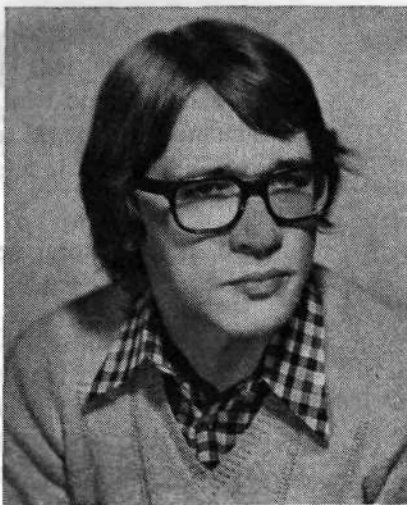

Odšel sem. Na pragu me je okužil sij močnega dopoldanskega sonca. Postajal sem prosojen ko alabaster.

Od nekje je priplul vonj po senu in konjskih figah, po jabolkih.

V tej uri Ljubljana živi in se uničuje kot ideja.

Odšel sem prek Tromostovja proti središču. Bolj ko sem se navezoval na tla pod seboj, bolj sem čutil, da sem tudi jaz le idejica, ki se pogublja. Čez čas sem se celo slišal, kako poskušam požvižgavati. A sem se le spomnil, da sem star šele devetindvajset let. Mogoče pa sem se spomnil kaj drugega. Ne vem.

Vladimir
Memon

**Poetika
kristala
in druge pesmi**

POETIKA Radost drsenja v kristal
KRISTALA je trpka. Stena — luč, ki se vname,
I ko sijem v drhtenje bitja me vzame
v brezkončno ledenost svetlob in omame,
da sredi telesa otrpnem — v kristal.

Prostor ni prostor — je val
brezprostorja, ki sika in ledí;
ki miruje. So nohti, so živci moči,
ki se vežejo v smrtno težo snovi,
da me stisnejo v steklasti val.

Med nebom in zemljo kristal
 bliska silnice in delce; trenje,
 ki brizga telo v jedro kamna, ki jemlje
 oblikam obliko — sredi zrcala življenje —
 kot smrt! brusi v kristal.

- II Kristal zgrize telo,
 mehko, naoljeno tkivo drsenja,
 besedo, ki rase v telo,
 zven misli in dihanja tlenja
 telesa, ki lega v telo.

Kristal — jekleno telo
 oblike, ki ubija, led, ki ledí,
 nož skozi meseno telo;
 kamnita žila neba, ki lebdi
 v pljučih in srka iz telesa telo

proti molku (skoraj nebiti) iz čistega lika.

- NEVIDNO Neviden sem v poljih gostote stvari,
 neviden sem v gibanju, vzroku in v sméri . . .
 Zrcala so znotraj — le v meni živi,
 kar privrejo tipalke in umakne se meri.

Obraz in telesa odzvanjajo teži,
 odzvanjajo steklu, ki od njih me deli;
 sprejel sem razliko — a s kožo sem v mreži,
 ki zgrize kristal in v nevidno žari.

Kislina oblik se razlije po steni,
 po odvečnosti smrti, ki klije v oči;
 ledeno izginjanje stisne me k mreni —
 v dušeče drsenje, ki izkljuje sani.

Obnebjte molka bremení samoto,
 ki klije k jedru vztrajnosti semen
 in se bližina prekriči s samoto
 in se neskončno briše v smer imen,
 da nož samote prekipi samoto.

Bleščanje kože govori s samoto,
 ki v peno živca vtisne krog in zven —
 odsotnost čutnic vrne hlad v samoto,
 da se iz klicanja gubi pomen
 med trave, ker oko deli — samoto.

*

In vztrajnost želje kliče me v samoto,
 ki je edina vztrajnost, moč bližin;
 nasičenost stvari, ki tli samoto
 in luč, ki se zajè v meso tišin,
 povsod nevidno toči sok — v samoto.

*

Drugo mimo drugega drsita
 najini življenji;
 umikata se in ledita,
 dvoje dreves, ki raseta v želji
 po enem, po krošnji . . . ovita
 v stekleni meji, ki stiku — veji

odvzameta lok, tiho . . . tiho toneva v dno,
 med stene, ki utripajo jedro —
 brez glasov, brez pomena . . . le snov,
 ki ne sliši . . . le koža, oddaljevana v srebrò.

*

Trdo ujet v kupolo iz stekla,
 da utripa zrak le med robom in očmi,
 se noro vrtim iz sebe, iz pekla
 spet vase — skozi nože, skozi jekla;

medtem se svet, zunaj, kot voda razlije
po steni — in se me ne dotakne . . . ker luči
so zunaj drugačne . . . list klije
skoz mero, ki se v kali (njegovem mostu) vije

iz zemlje v vnaprejšnje, vedno iste oblike . . .
Jaz, izmaknjen iz sveta, ki ne zmore potí
skoz prste v možgane — mislim like:
telo, ki se v drugo VRAŠČA le . . . če stopi iz slike.

*

Skozi odsotno rasejo telesa
v list, ki druží in ga ni;
kristalni lok in bela, davna teža
nerojenega drsi
skoz kri, ki plašno čuti v tipanju
telesa bitje, ki še ni.

Krik določi edino pot telesa —
iz rojstva v nehanje, v čiste luči;
neslišno se loči dihanje od drevesa,
od utripov drugega, ki tli
v noči in kliče kožo v vonje
plesa . . . in ljubi, česar še ni.